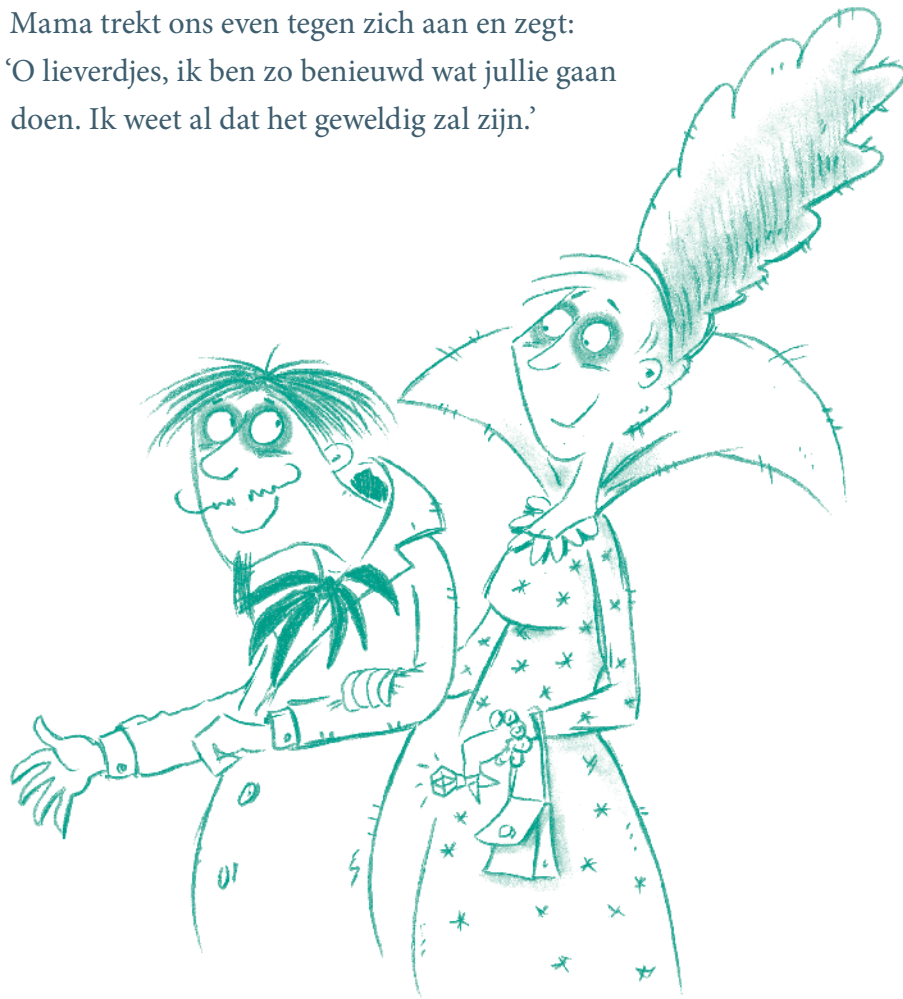


- 23 -
BETOVERD

Als we de volgende avond met mama en papa de volle sportzaal binnenlopen, lijkt het alsof alle hoofden onze kant op draaien. Dat komt natuurlijk omdat mama een galajurk aanheeft en eruitziet als een echte diva. De andere mama's en papa's zijn een stuk saaier.

Mama trekt ons even tegen zich aan en zegt:

'O lieverdjes, ik ben zo benieuwd wat jullie gaan doen. Ik weet al dat het geweldig zal zijn.'



Stijn wringt zich los, want het stoere clubje slentert voorbij. Ik zwaai naar Mina van de bibliotheek die een eindje verderop staat. Ze loopt met een brede glimlach op ons toe.

'Hé jongens, wat tof om jullie te zien. Komen jullie kijken of optreden?' 'Optreden,' zeg ik trots. 'En jij?'

Dat is natuurlijk een domme vraag, maar Mina lacht. 'Ik kom kijken, vooral naar het optreden van mijn kleindochter Fia, maar ook naar jullie, natuurlijk.'

Fia? Ik duizel even. Is Mina de oma van Fia? Maar dan zie ik het: die lieve lach, dat kuiltje in de kin, de glimmende ogen. Ik heb zin om een sprongetje te maken, maar Stijn trekt aan mijn arm. 'Kom, we moeten naar de eerste rij.'

Ik geef mama en papa een kus en zwaai nog even naar Mina.

Op weg naar de eerste rij botsen we bijna tegen Trui en Trees op.

'Jullie hier?' broemt Trees.

Ik denk: jullie hier? Gelukkig betekent dat dat Igor veilig is vanavond. Trui steekt haar neus in de lucht en zegt: 'Er zal maar één optreden de moeite waard zijn. Ons nichtje Trijn speelt blokfluit als de beste.' We knikken alsof we het daar helemaal mee eens zijn en maken ons dan uit de voeten.

Als ik op de eerste rij naast Fia neerstrijk, voel ik me de koning te rijk. 'Succes straks,' fluister ik.

Fia glimlacht. 'Jij ook.'

Ik voel me bijna betoverd. Straks zweef ik zelf als een ballon de lucht in. Dan floepen opeens de lampen uit. Alleen de lusters met theelichtjes zorgen nog voor een streepje licht. Er wordt een spot op het podium gericht en meester Ruben komt verkleed als vampier tevoorschijn.



Alle kinderen in de zaal joelen.

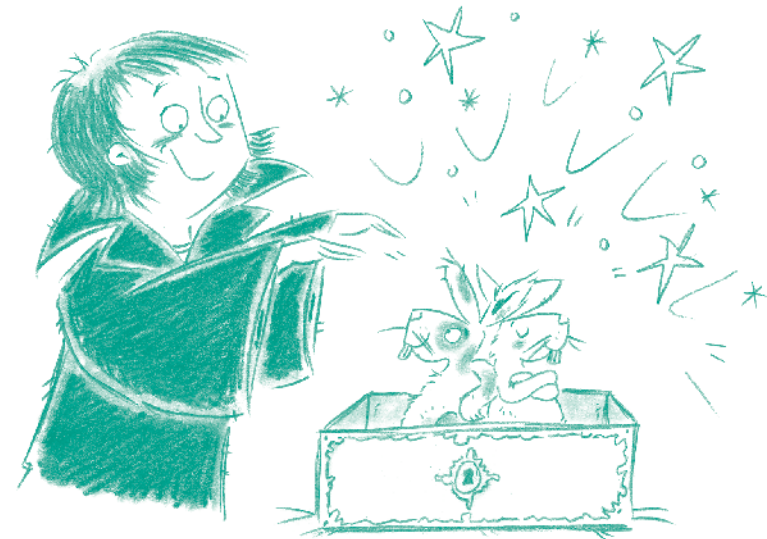
‘Welkom, dames en heren, jongens en meisjes, op ons grote Halloweenfeest met de beste griezeltalenten van de school. Houd jullie adem in en laat je meevoeren in dit spannende avontuur.’

Ik heb zin om in Fia’s hand te knijpen, maar ben bang dat ze zal gillen. Dus ik bijt gewoon even op mijn lip. De avond is vertrokken.

Eerst komen een paar jongere kinderen aan de beurt. Het blokfluitoptreden van Trijn is oeverloos saai. Stiekem kijk ik meer naar de wiebelende benen van Fia, dan naar het meisje op het podium. Als Trijn klaar is, klinkt er een mager applaus. Alleen Trui en Trees roepen luid: ‘Bravo! Bravo!’

Dan is het tijd voor onze klas. Fia mag als eerste. Ik steek een duim naar haar op, maar ze kijkt al niet meer. Ze haast zich naar de coulissen.

Even later stapt ze zelfverzekerd het podium op met haar zwarte mantel en een zwart kistje. Ze haalt Hokus en Pokus tevoorschijn en stelt hen voor aan het publiek. Daarna gaat alles razendsnel: Fia zwaait met haar mantel, roept een geheimzinnige spreuk en ... de konijnen zijn weg! Er klinken kreetjes van ongeloof in de zaal. Fia gaat vastberaden verder. Ze laat het lege kistje zien, bedekt het met haar mantel en vraagt het publiek om drie keer zo luid mogelijk abracadabra te roepen.



Pats! Daar zijn Hokus en Pokus weer. Ik begrijp niet wat ik zie, en ik begrijp nog minder wat ik voel. Fia is fantastisch! Ik veer recht met het publiek en applaudiseer alsof mijn leven ervan afhangt.

‘Kom,’ zegt Stijn. ‘Wij moeten bijna op. We gaan ons monster halen.’ Opeens trillen mijn benen. Zal ons optreden na dat van Fia niet vreselijk idioot zijn? En zal alles wel lukken zoals we het in gedachten hebben?

EEN KNALLEND HALLOWEENFEEST

Langzaam vult de orgelmuziek van papa de hele zaal. De spanning zwelt aan. Vooral in mijn buik.

Ik houd me schuil achter het zwarte gordijn naast het podium en wacht op een teken van Stijn. Hij steekt zijn duim op en ik maak de nylontouwtjes beetje bij beetje langer. Daar gaat ons monster!

Het gaat prima. Door de ene keer aan het ene touwtje te trekken en dan weer aan het andere, laat ik het monster dansend boven het podium zweven. Het mandje zwiept heen en weer, maar de snoepjes blijven aan boord.

Er klinkt gelach in de zaal, maar ook 'O!' en 'A!'

Zou Fia onder de indruk zijn?

Stijn komt naast me staan en fluistert: 'Geweldig hè?'

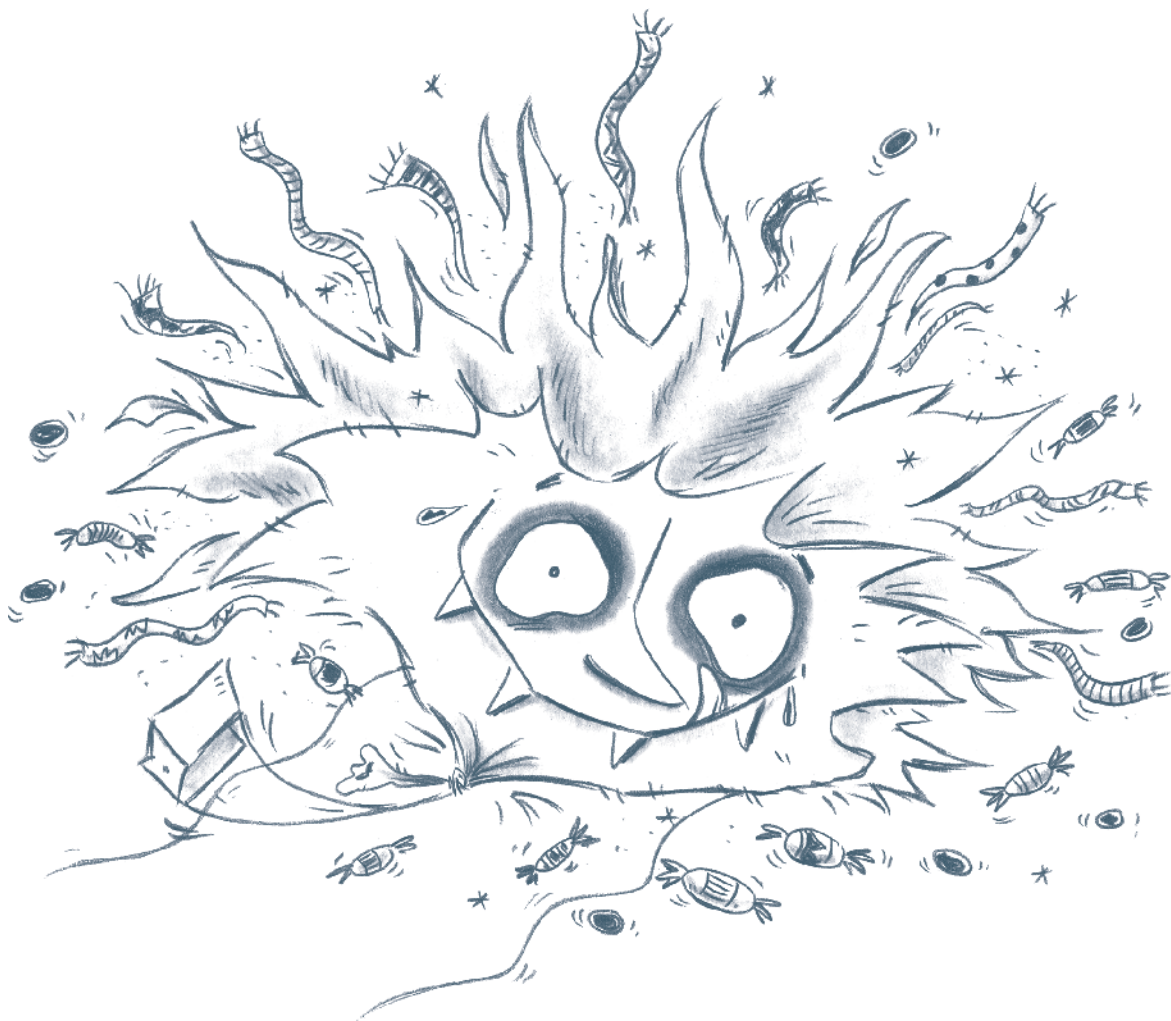
Zal ik de pijl afschieten?'

Ik knik.

Terwijl Stijn de boog opspant, probeer ik door een kier in het gordijn een glimp van Fia op te vangen. De ballon moet zo dicht mogelijk bij haar zijn wanneer Stijn schiet. Ik volg het monster met mijn ogen, en dan loopt alles opeens razendsnel in het honderd.



Mijn blik is zo op Fia en het monster gericht dat ik struikel over een slip van het gordijn. De touwtjes floepen uit mijn handen en voor ik het beseft is het monster op drift. De ballon zweeft hoger en hoger en ... 'Nee!' roep ik.



Het is te laat: de ballon raakt een luster met kaarsjes en ontploft met een luide knal. Ik zie een vlam en knetterende snoepjes die door de lucht vliegen. Een vreselijke stank verspreidt zich. Juffen en meesters roepen: 'Iedereen naar buiten!' Kinderen gillen. Mensen lopen kriskras door elkaar. 'Wat gebeurt er?' vraagt Stijn. Ik pak hem bij de arm en trek hem mee naar buiten. 'Snel, weg!' Intussen zoeken mijn ogen Fia, maar ik zie haar nergens. Hopelijk is ze oké. De ballon hing immers vlak bij haar toen hij ontplofte ...



Buiten lopen we pal tegen meester Marcin aan. Hij kijkt bozer dan ik hem ooit heb zien kijken. 'Jongens, wat heeft dit te betekenen?' Stijn kijkt hulpeloos. 'Meester, ik weet zelf echt niet wat er is gebeurd. We hadden alles heel goed voorbereid en toen ...' 'Het is mijn schuld,' mompel ik. 'Per ongeluk. De touwtjes schoten los. Ik wilde niet ...' De meester zucht. 'We komen er later nog op terug. Ik moet nu dringend naar de zaal om te controleren of alles in orde is daar.' Even later krijgen we ook nog eens de volle laag van Trui en Trees. Ze schreeuwen zoals gewoonlijk door elkaar heen. 'Stelletje criminelen!' 'Levensgevaarlijk zijn jullie!' Gelukkig komen mama en papa erbij staan. Mama sluit ons in haar armen en zegt: 'O, lieverdjes, gelukkig zijn jullie oké. Wat jammer toch dat jullie toffe optreden plots misliep.'

Iedereen staat door elkaar te praten en te roepen op het schoolplein, tot meester Ruben een sportkegel als megafoon gebruikt.

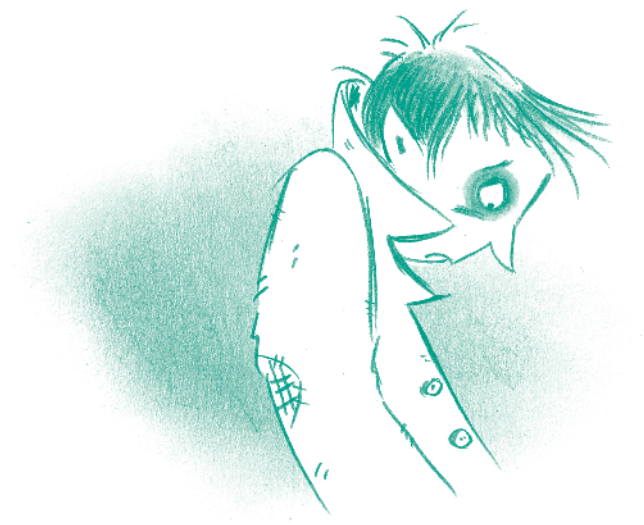
‘Liefste mensen, jullie zullen allemaal erg geschrokken zijn, maar er is geen reden tot paniek. Niemand is gewond geraakt en in de sportzaal is alles weer veilig. Omdat er een erg nare geur hangt, hebben we echter besloten om het vervolg van de optredens niet meer te laten plaatsvinden. Onze excuses hiervoor.’

Ik haal opgelucht adem. Niemand is gewond geraakt. Fia is dus oké. Maar waar is ze toch?

‘Kom,’ zegt papa. ‘Ik denk dat we maar beter naar huis gaan.’

Stijn stampet een steentje weg en bromt: ‘Waarom moest jij nu ook die verdomde touwtjes loslaten?’

Ik kijk naar de grond en zwijg. Ik voel me rot.



Als we door de schoolpoort lopen, zie ik het stoere clubje op een kluitje staan. Ook dat nog. Len zet een stap naar voren.

‘Dag mevrouw en meneer Weemoed,’ zegt hij, alsof hij de liefste jongen van de school is. Daarna richt hij zich tot ons: ‘Echt een coole act. Had ik nooit verwacht. Jullie moeten ons beslist eens leren hoe je dat doet.’



Stijn glundert. ‘Doe ik!’

De hele weg naar huis heeft hij een grote glimlach op het gezicht. Maar wat Len denkt kan me gestolen worden. Mijn plan om Fia te veroveren is helemaal mislukt. Ik moet opnieuw beginnen en ik weet niet eens of ik ooit nog een kans maak.

Thuis kruip ik met Igor tegen me aan op de bank. Ik streel zijn vacht tot ik het rotgevoel uit mijn lijf voel wegvloeien.

- 25 -
KONIJNENZACHT

De volgende dag zit ik de hele ochtend voor het slaapkamerraam naar vallende bladeren te kijken.

Igor loopt af en aan.

Stijn vraagt: 'Ga je mee naar de zolder? Knutselen of iets bedenken?'

Ik schud mijn hoofd. Ik heb even genoeg van wilde plannetjes.

Stijn zucht en laat me alleen.



De herfst die zich buiten volop laat zien, nestelt zich ook in mijn hoofd. Ik heb nergens zin in.

Dan zie ik beweging op het pad. Er fietst iemand de heuvel op! Ik sta op en open het raam. De fiets komt dichterbij. Wie? Rode laarsjes! Ik zie rode laarsjes!

Ik trek mijn T-shirt recht en strijk door mijn haar. Dan ren ik de trap af. Als ik de voordeur open, sta ik oog in oog met Fia.

'Hoi,' zegt ze. 'Sta jij altijd klaar achter de deur?'

'Eh nee, ik eh.'

Ze lacht.

'Ben je oké?' vraag ik dan.

'Tuurlijk.'

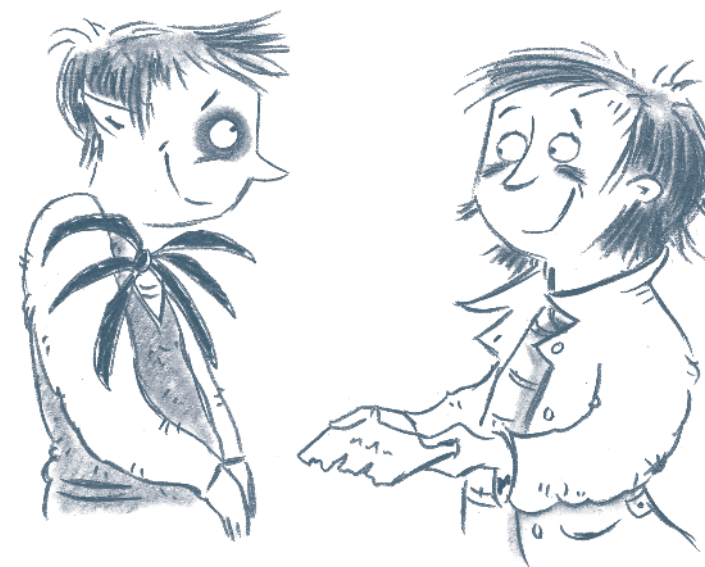
'Ik zag je gisteren niet meer, dus ik wist niet of ...'

'Hokus en Pokus waren nogal in paniek, dus ik wilde ze snel naar huis brengen.'

'O.'

Ik voel me schuldig. Misschien is Fia boos. Misschien komt ze nu vertellen dat het niet goed gaat met haar konijnen. Maar Fia kijkt niet boos. Ze lacht weer.

'Ik vond een briefje,' zegt ze.



'Huh?'

Ze fronst. Dan snap ik het pas. Ze vond het briefje. Mijn briefje. Ik voel hoe een blos mijn wangen bedekt. Fia haalt het briefje uit haar jaszak en laat het zien.

'Dit briefje.'



Ik durf haar amper nog aan te kijken, maar Fia praat verder.

'Het lag zomaar voor mijn voeten, en er plakte een half verkoold snoepje aan vast. Ik denk dat ik het handschrift herken.'

Voorzichtig gluur ik door mijn wimpers heen. Wat moet ik zeggen?

Fia zegt iets in mijn plaats.

'Ik vind je ook best lief.'

'Echt?'

Na alles wat er is gebeurd, kan ik het amper geloven. Maar Fia knikt.

'Heb je zin om naar mijn konijnen te komen kijken?'

Ik wil springen, dansen en vliegen tegelijk. 'Natuurlijk!'

'Misschien leer ik je wel een trucje.'

Ik loop de gang in en roep: 'Mama, papa, ik ga naar Fia!'

Nog voor ik 'Oké!' hoor, heb ik mijn jas en mijn schoenen al aan.

'Kom maar achterop,' zegt Fia.

Haar fiets glijdt de heuvel af. Straaltjes zon vallen op haar konijnenzachte haar. De herfst lijkt wel lente. Ik heb het gevoel dat het echte avontuur nog moet beginnen.





WIE IS REINE DE PEELSEER?

de schrijver van dit boek

Wildeste je als kind ook al schrijver worden?

Ja, zodra ik een beetje had leren schrijven, knutselde ik kleine boekjes in elkaar. Maar ik wilde ook bioloog worden en juf, en dat is dus niet gebeurd.

Waarom schrijf je graag verhalen?

Omdat in een boek alles kan en mag. Ik vind het heerlijk om mijn fantasie te gebruiken en spannende, grappige, lieve of gekke verhalen te verzinnen.

Op welk personage uit het boek lijkt je het meest?

Ik hou net als Frank veel van planten en dieren, én van de liefde! Maar het liefst zou ik Igor zijn en lekker liggen luieren bij de kachel.

Maakte je al eens een toverdrank?

Als kind maakte ik weleens wat met de kruiden uit de tuin, maar het is me nooit gelukt om iemand te betoveren.

Mijn vriend zet wel elke avond een kopje thee voor me. Zou hij er stiekem wat liefdesdrank in druppelen?

Was je als kind bang dat er monsters onder je bed schuilden?

Ja, als ik 's nachts naar het toilet moest, rende ik daarna altijd heel snel terug naar mijn bed. Ik was van veel dingen bang, en nu soms nog een beetje ...

Van welk eten moet jij veel scheetjes laten?

Van aardperen! Ik vind die gekke knolletjes heel lekker, maar als ik ervan eet, word ik zelf net een ballon.

Heb je een huisdier?

Nee, helaas niet. Mijn vriend en ik houden veel van katten, maar we vinden onze flat niet echt geschikt om een kat te houden. Daarom smokkel ik vaak een kat in mijn boeken.



WIE IS RICHARD VERSCHRAAGEN?

de illustrator van dit boek

Wildeste je als kind ook al tekenaar worden?

Als kind tekende ik al erg veel, maar ik wist eigenlijk niet dat je er ook je beroep van kon maken. Naast illustreren geef ik ook les op verschillende scholen.

Waarom teken je graag?

Ik vind het super als je een leuk verhaal nog leuker kunt maken met tekeningen. Ook kun je als illustrator extra grappjes in het boek verstoppen.

Op welk personage uit het boek lijkt je het meest?

Het meest lijkt ik op Frank, maar soms voel ik me ook als Trui en Trees. Gelukkig niet vaak!

Maakte je al eens een toverdrank?

Ja, daar ben ik dol op. Er zijn al heel veel mensen die, nadat ze bij mij op visite kwamen, plotseling konijnenoren of een pluizige vacht hebben gekregen. Durf jij bij mij op bezoek te komen?

Was je als kind bang dat er monsters onder je bed schuilden?

Nee, onder mijn bed was geen plaats voor een monster. Ik dacht dat het in de schuur zat. Niemand geloofde mij, maar volgens mij had ik wel gelijk!

Van welk eten moet jij veel scheetjes laten?

Van bonen en ui laat ik veel scheetjes. Gelukkig ruiken mijn scheetjes naar rozen en jasmijn.

Heb je een huisdier?

Een leven zonder huisdieren kan ik me eigenlijk niet voorstellen. Ik heb twee lieve honden die overal mee naartoe gaan. In mijn tuin lopen ook nog twintig schapen, drie pony's en twee koeien. Boven mijn tekenatelier woont ook nog een grote roofvogel, maar die tel ik niet mee als huisdier. Ik zou niet durven!



CIP-GEGEVENS

Koninklijke Bibliotheek Albert I

© TEKST

Reine De Pelseneer

© ILLUSTRATIES

Richard Verschraagen

VORMGEVING

Dries Desseyn

DRUK

Gedrukt in de Europese Unie

© 2020 Uitgeverij De Eenhoorn bv, Vlasstraat 17, B-8710 Wielsbeke

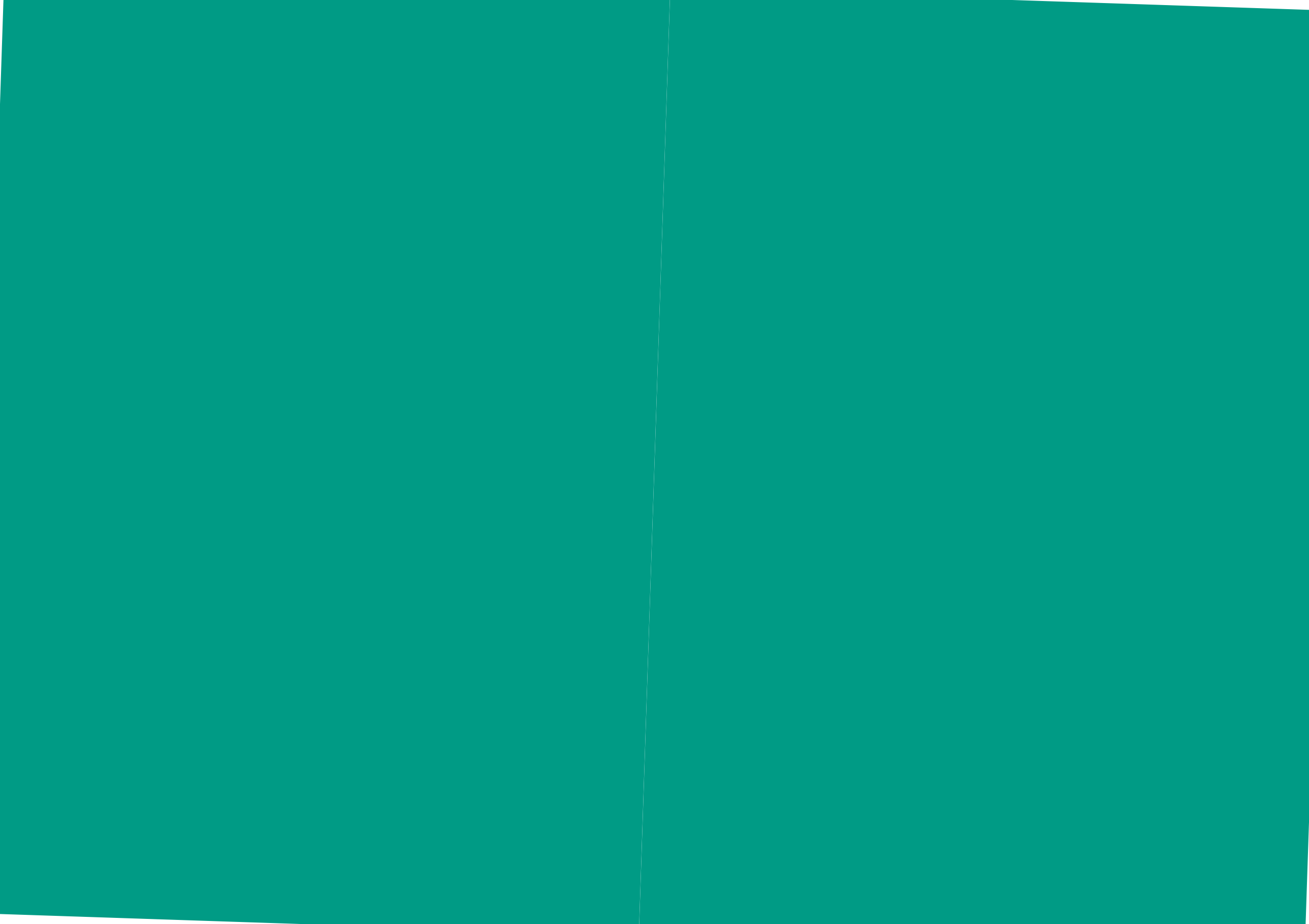
D/2020/6048/62

NUR 282

ISBN 978-94-6291-515-2

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande,
schriftelijke toestemming van de uitgever.*

WWW.EENHOORN.BE





Frank en Stijn wonen met hun ouders in een reusachtig, oud kasteel. De mensen in het dorp vinden hen maar rare snuiters. Frank en Stijn zijn tweelingbroers. Je houdt ze bijna niet uit elkaar. Pas wanneer je ze beter kent, zie je de verschillen. Ook vanbinnen zijn ze anders. Stijn wil worden aanvaard door het stoere clubje van de klas. Frank is dolverliefd op Fia. Samen bedenken de broers een superplan voor het Halloweenfeest. Maar dat plan loopt niet zoals ze hadden verwacht ...

Een grappig verhaal over een ballon vol windjes, verbrande snoepjes en de moeilijke weg naar een meisjeshart.



DE EENHOORN

ISBN 978-94-6291-515-2

Vanaf 8 jaar | NUR 282